Obskuriøst nr.9 kommer uden lederartikel. Jeg overvejede julemåneden igennem at trykke lederen samt noget af det øvrige materiale som ironisk nok måtte udgå pga. pladsmangel (ironisk, fordi jeg havde et helvedes besvær med at samle materiale i starten) i et lille nytårsflyveblad, "Obskuriøst: Nytårskuren". Da oplevede jeg i løbet af et døgn to nye tekster spontant flyde ud af pennen, stik mod enhver formodning om kreativ udbrændthed, og valgte at trykke disse i stedet. Nu får du - skribent, kollega, ven af redaktionen – ALLIGEVEL lederen, i dette... hmm... tillæg til tillægget. Men først...

Da Obskuriøst gik i trykken (II)

21.december: Kl. halv ti... det ringer fra trykkeriet, Jan Poulsen spørger om han skal sende prøvetrykket eller jeg vil komme derud... som en sand trooper siger jeg at jeg vil komme... damn, de tre halvliters discount juleøl i går aftes slog hårdere end forventet... jeg har tømmermænd og vakler rundt i lejligheden... tænker, at nu har jeg måske chancen for at rette den fordømte fejl i John Cale anmeldelsen (forkert albumhenvisning – *'June 1'* udgaven af "Heartbreak Hotel")... Jeg kommer derud og skimmer siderne, åh nej, det er gået galt med de fritskrabede billeder... mit layoutprogram er så gammelt, at trykkeriets konvertering til deres eget system smadrer opsætningen totalt... jeg sveder angstens sved i min sorte kunstnerfrakke, for dette er aldeles uacceptabelt, MEN alene tanken om at skulle trække også denne cd tilbage, arbejde videre hjemme og først kunne udsende bladet til... engang i det nye år... nejnejnej... heldigvis er de enormt flinke på trykkeriet... jeg bliver dirigeret gennem de labyrintiske lokaliteter; ud i et baglokale, det allerhelligste, hvor de sidder ved computerne og klargør opgaverne... bænket ved siden af en layouter følger jeg rettelserne på skærmen... kommenterer... og får endda lov at foretage en rettelse selv (John Cale!)... redaktørens hænder direkte ned i masterudgaven, så at sige... Skal vi sende et nyt prøvetryk, spørger Jan... svarer, at hvis det jeg så på skærmen holder, så er det ok... naturligvis - Jan lover, at ellers fyrer de skam layouteren... nåh, da ikke for sådan en lille opgave... jo, netop! griner Jan... redaktøren vakler hjem, endnu en gang overtræt, men anderledes lettet... og fandme om ikke der er kommet nogle endnu styggere billboard reklamer for Dansk Folkeparti op siden sidst... hvor en sortklædt Pia ligesom marcherer ud mod betragteren... godt, at det snart er jul.

23.december: Hovedbanegården, København... vi ateister er nederdrægtigt overtroiske og min jul begynder med det alleruheldigste varsel... da jeg går ned til perron 7-8, klokken ca. 12.40 ligger der en mand for foden af rulletrappen, med masser af politi, Falck og DSB personel omkring sig... forsøger vist genoplivning... en orange båre står parat... jeg tror, at han er død, staklen, men dvæler ikke ved synet... kommer lige fra McDonald's, hvor jeg har haft stor ironisk fornøjelse, om ikke kulinarisk, af et beskidt frokosttilbud, bestående af to cheeseburgers, fritter og en lille cola... hørte på nogle børn som plagede deres forældre om forskellige menupunkter... McDonald's er sgu ikke et sted for børn - det burde være ligesom at købe en pakke cigaretter eller gå på værtshus: en voksen person som tager en usund, men dog altså lovlig beslutning... forældre, der afholder børnefødselsdage på McDonald's er decideret syge i hovedet... det morede mig, at menuen kom indpakket i en pose med Olympiade logo (officiel sponsor) og billeder af sundhedsstruttende atleter (sikkert pumpet fulde af steroider i virkeligheden)... Og så er toget startet og efter at være flyttet hjemmefra for 16 år siden er jeg på vej til at holde jul i Jyderup, for garanteret sidste gang... Vejret er gråt og trist... allerede ved at være mørkt... hm, har garanteret glemt at tage et eller andet med...

25.december: Julen er ovre, barndomshjemmet så godt som solgt... jeg kommer til at savne stilheden, roen fra dette store hus... følelsen af at være væk og dog alligevel hjemme... sikkerheden ved altid at have dette 'andet sted', dette tilflugtssted, hvor tiden næsten står stille... og nu er vi ved at rive det hele fra hinanden og jeg hader det... bladnote: nogle af mine bedste artikler er skrevet eller i det mindste undfanget her... mere herom i næste Obskuriøst...

29.december: Når ikke at få flyvebladet trykt til udsendelse i denne uge, men lægger en PDF fil ud på min hjemmeside, til download... vil blive fjernet igen efter nytår... Sidder og læser eXtase, mindeordet over Gordon Mitchell som både Nils og jeg kendte... interviewede... savner... har lige erfaret, at Susan Sontag er død, 71 år gammel... Gordon refererede ofte til hendes klassiske essay *Notes on 'Camp'*...

30.december: Sidder og venter på den berømte telefonopringning... i dette tilfælde ikke fra guvernøren om at dødsdømte alligevel skal leve (kan ikke mindes at have læst om en henrettelse, hvor dette faktisk skete... og i Texas er telefonen sikkert bare en attrap), men fra trykkeriet om at bladet ligger klar... i givet fald... og det ER altså højst usikkert... vil jeg kunne sende ud til en håndfuld særligt udvalgte, så de, afhængig af

arbejdsdueligheden hos Postdanmark vil modtage Obskuriøst nr.9 med morgenposten nytårsaftens dag... kuverterne er klar... redaktøren er klar... verden er klar...

31.december: Men trykkeriet var ikke. Selvom det kun drejer sig om en uges ekstra ventetid, må jeg indrømme, at jeg helst havde set, at den officielle udgivelsesfrekvens på mindst to numre om året var blevet overholdt. Oh, very well... jeg vil gøre klar til en hyggelig nytårsaften med noget god mad og et par flasker spansk mousserende vin. Ralph kigger forbi og vi vil se **All the Presidents Men** og andre klassikere, mens vi drikker os snalrede og ryger cigar... når jeg så har fået sparket Ralph hjem, engang ud på natten, vil jeg sidde tilbage og filosofere lidt over dette nye år, 2005 og hvad det mon kommer til at betyde for mig... for os alle... hvis der er noget sprut til overs, vil jeg skænke et glas, sætte mig ind foran computeren og skrive et eller andet dybsindigt vås til et kommende nummer af Obskuriøst... altid tænke fremad, selv når du ser bagud... mens jeg tygger på et bittert cigarskod og de sidste trodsige kanonslag brager fjernt derude, i mørke, nær ved mennesketomme gader, hvor festen for længst er forbi...

1.januar 2005, kl. 7.15, ca.: En raket synes at have sprængt min hjerneskal... en flaske rødvin, 1/2 champagne, et glas cognac og en cigar... jeg er ved at blive gammel... må vist være dybsindigt vås nok for denne gang...

2.januar: Ovenstående skrevet med buldrende tømmermænd... jeg var vågnet i min seng med alt tøjet på... computeren tændt... lyset ditto... vækket af skud fra raketter som ligesom kom stadig tættere på, indtil det gik op for mig, at soveværelsesvinduet var åbent... rejste mig, fik skrevet et par linjer (med rystende hænder), lukket og slukket, hvorpå jeg sank tilbage i bevidstløsheden... Aftenen var ellers forløbet vellykket. Jeg havde helt glemt, hvor god **All the Presidents Men** egentlig var: en film som først og fremmest hylder den journalistiske research, fra dengang hvor journalistens vigtigste værktøjer var telefonen og notesblokken... ikke, at Internettet har gjort faget ringere, bare anderledes... så ringende rådhusklokkerne nytåret ind, vi åbnede den mousserende og jeg affyrede to latterlige bordbomber, købt nogle år forinden og siden lykkelig glemt i en skuffe... bum, bang og min stue blev oversået med dannebrogsflag, Dansk Folkeparti-style som Ralph bemærkede... og meget apropos DF og nytår, så valgte jeg lidt senere at sætte endnu en film på, **The Time Machine**, den gamle George Pal version (rammehistorien udspiller sig 31.december 1899, på tærsklen til det fantastiske nye århundrede) som trods mindre tweaks af forlægget viser H. G. Wells respekt og charmerende nostalgisk (synes vi i dag) tilføjer et tema fra Pals egen tid – angsten for atomkrigen... filmen er sentimental, men på en god måde... Rod Taylors rejser ind i den nære fremtid, hvor han så at sige træder i sine egne fodspor, sin egen skygge... møder sin bedste vens søn som instinktivt genkender ham, tidsspøgelset... det indhegnede, forladte hus... mindeparken... kan godt give gåsehud... Ralph og jeg morede os meget over rejsen til den fjerne fremtid, hvor menneskeheden – i hvert tilfælde dens repræsentanter som Taylor først møder dem – består af blonde, høje, slanke arier som er lettere mentalt indskrænkede og ikke bryder sig om at læse bøger... et Pianistisk Lykkeland, med andre ord... fra romanen savner jeg egentlig kun besøget i Det Grønne Porcelænsslot, et fremtidens British Museum, og det sidste spring fremad i tiden, til Altings Afslutning, Jordens Skumringstime... *kun den grønne slim på klipperne vidnede om, at alt liv ikke var uddødt.* Ralph forlod lejligheden ved 2-tiden og Ed Larsen må være gået kold kort tid efter... og nu må jeg vist efterhånden have sat lige så mange punktummer som i et gennemsnitligt nr. af Bloody Darlings... cheers, Lars... betragt dette som et forsinket nytårskort.... og lige før ringede Michael Porel fra USA og ønskede et godt nytår... ja, godt nytår, alle sammen... ... *Bladet kommer fra trykkeriet om få dage og jeg har intet mere at tilføje, andet end...*

Leder til Obskuriøst nr.9, vinter 2004/05

Denne leder skal ikke opfattes som en forsvarstale, for modsat tidligere numre (ingen nævnt, ingen glemt) er jeg endt med at være godt tilfreds med resultatet. Ja, det virker helt surrealistisk at skrive, men jeg mener det. På æresord. Det *var* en kamp uden lige at få bladet færdigt, men der kom nogle interessante resultater ud af anstrengelserne – synes jeg.

To regulære numre og et flyveblad i 2004... og jeg har i samme periode ikke alene også skrevet artikler til sCatter, eXtase og Stay Sick!, men tillige rodet med et digtmanuskript samt hele to – fejlslagne - forsøg på en opfølger til Obskuriøst CD nr.1 (om hhv. min tid som tekstskriver for et heavy band samt mine sanseindtryk på den fatale præsidentvalgnat 2-3.november). Manuskriptet bestod af fortrinsvis gamle og enkelte nye prosatekster, bearbejdet til digtform, med den rammende titel *Kannibalmassakren* og blev ultimativt droppet, da jeg ikke fandt kvaliteten tilfredsstillende. To af teksterne fandt dog vej til Obs nr.9 (i prosaform):

"Robinson Crusoe" fragmentet og anmeldelsen af **Bubba Ho-Tep**. Måske sender jeg alligevel manuskriptet ud som privattryk en dag; nu får vi at se.

At jeg fandt overskud til at skrive noget som helst... forstå det, hvem som kan. Rent personligt var 2004 et Annus Horribilis. Min mor døde af kræft og en nedskæringsrunde kostede mig jobbet. Nogen terapeutisk virkning fandt jeg bestemt ikke i at producere tekster (og måske godt det samme, for indholdets skyld), tværtimod var det en pine at skulle tænke kreativt og der gik flere måneder mellem at noget kom ned på skrift. Heavy essayet - vel det emne jeg brændte mest for - tog det mig næsten et halvt år at forfatte.

Positive minder fra det forgangne år: De mange nye fanzine udgivelser - FilmTozzen, sCatter, Banned in Britain og eXtase (netop modtaget og læst med begejstring - nåede ikke en egentlig anmeldelse i bladet) var en stor opmuntring som hjalp med til at højne moralen på redaktionen. Videoaftenerne med Jack og Heine var rigtig hyggelige, og Søftetræffet i november - som det fremgår af bladet - et helt kapitel for sig selv. (Beklager i øvrigt den mangelfulde præsentation af træfdeltagerne – f.eks. fremgår det ikke, at Henrik Rytter er redaktør på overgrundsbladet Mifune, hvilket ellers nok turde interessere.)

Og så må redaktøren gribe om nældens rod… igen, ikke en forsvarstale, men en forklaring: Jeg har ofte overfor scenens folk varslet bladets snarlige død. Måske er dette endda i indeværende år blevet sagt med lidt højere stemmeføring end tidligere... bullshit. Jeg SKREG det ud, til enhver som gad høre på mig. Men troede nogen på det? Gjorde jeg selv? Jeg kan jo lide at skrive og at blive læst - redaktøren indrømmer sin forfængelighed - og Obskuriøst har trods alt holdt fanen højt i tre år - siden oktober 2001; et pænt tidsrum. Salgsmæssig en underskudsforretning fra første dag; på den anden side har ingen læser endnu meldt tilbage: "Så luk dog lortet!" Hvilket måske blot betyder, at... well, jeg kender ikke det eksakte antal af bladets læsere, men ret mange kan det ikke være. Obskuriøst nr.7/8 ('The White Album') solgte måske 40 eks., lidt flere end nr.5/6, hvor jeg endda i overmod havde trykt hele 250 eks. ... og noget siger mig, at Obskuriøst nr.9 vil få selv de som har holdt ved siden efteråret 2001 til at ryste på hånden. Ingen bebrejdelser til mine skribenter; Michael Porels Alain Delon-artikel f.eks. er første klasses. Næ, ildprøven må være de godt og vel 75% af materialet skrevet af redaktøren selv. Disse dagbogsagtige tekster, især Roskilde Festival notaterne og heavy metal essayet er i sagens natur indforstået snak. Hvilket dybest set er hele pointen med bladet: fortællinger fra den rekonstruerede fortid. Jeg var der; du var (sandsynligvis) ikke, men nu kan du læse om det. Om du vil kunne goutere min gennemført egocentriske, narcissistiske, idiosynkratiske og sine steder slet og ret krakilske stil… now, there's the rub.

Jeg har været nede – dybt nede. Det var DENGANG. Dette er NU. Nu er jeg fast besluttet på at fortsætte bladudgivelsen - om ikke andet for at irritere mine kritikere. Til dig som stadig hænger på: Jeg er forbandet stolt af at have dig som læser – uden at du dog skal forvente særbehandling af den grund. Obskuriøst er sgu sin egen.

Henrik Larsen, Sydhavnen, 2.januar 2005, kl.20.42